

пжтъ, сега се поразпусна отъ топлото, подаде главата си и дойде да се поогрѣе на огъня. Ескимоситѣ, които не бѣха виждали до тогава такова бодливо звѣрче, почнаха боязливо да се дърпатъ назадъ, а децата избѣгаха отъ колибата.

— Не бойте се, — успокои ги Мешко, — това е моя приятелъ Таралейко. Той е опасенъ само за тия които го ядосватъ. Седнете, седнете и слушайте какво стана по-нататкъ.

И Мешко продължи да разказва и най-после завърши съ дълбока въздишка:

— Сега само за аероплана ми е мжно, дето така ще си пропадне. . .

— Не се ядосвай, Мешко, ние ще спасимъ и него, — рече главатарътъ. — Хайде, момчета, впрегнете шейнитѣ да идемъ да намѣримъ аероплана на Мешко.

Разтичаха се ескимоситѣ и, додето Мешко да разбере какво става, предъ вратата на колибата стояха вече четири шейни. Въ всѣка шейна бѣха впрегнати по петъ-шестъ чифта голѣми рунтави кучета, които весело въртѣха опашкитѣ си и скимтѣха отъ нетърпение часъ по-скоро да тръгнатъ.

— И ти трѣбва да дойдешъ съ насъ, Мешко, да ни покажешъ кжде лежи аероплана, — рече главатарътъ и покани Мешко въ своята шейна.

Разбира се, Мешко веднага се метна на шейната, като взе съ себе си за всѣки случай пушката и Таралейко. Шейнитѣ веднага полетѣха като стрели презъ снѣжната ширь. Нашъ Мешко никога не върваше, че нѣкжде по свѣта има кучета, които могатъ да се впрѣгатъ и така пѣргаво да теглятъ шейни.

— Чакайте, тука е! — заповѣда Мешко и посочи една голѣма снѣжна могила, на върха на която стѣрчеше забоденъ аеропланътъ.

Ескимоситѣ веднага се втурнаха къмъ върха, разровиха чудната крилата машина и предпазливо я смъкнаха долу при шейнитѣ.

— Вържете го за една шейна, — поржча имъ Мешко, ще го откараме въ село.

Вързаха аероплана за последната шейна и тръгнаха обратно къмъ селото. А нашъ Мешко, доволенъ, че всичко се нареди така хубаво, запѣ любимата си пѣсень: